

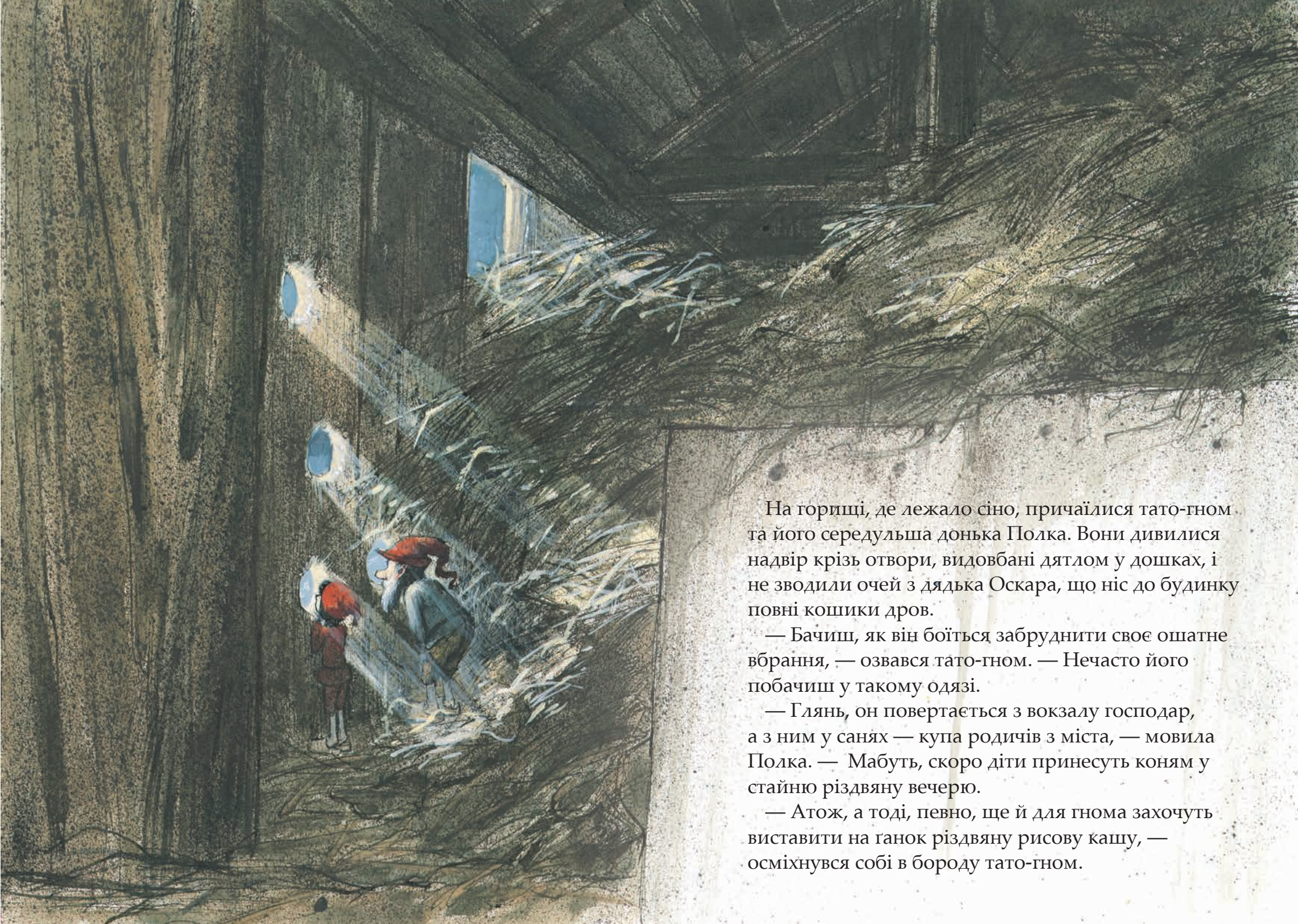
Різдвяна каша

Свен Нордквіст

Надійшов Святвечір. Усе подвір'я було вкрите біленьким снігом. Уже смеркало, і з вікон кухні та вітальні лилося ясне світло. В будинку накривали святковий стіл. Невдовзі там збереться вся родина.

На горищі, де лежало сіно, причаїлися тато-гном та його середульша донька Полка. Вони дивилися надвір крізь отвори, видовбані дятлом у дошках, і не зводили очей з дядька Оскара, що ніс до будинку повні кошики дров.

— Бачиш, як він боїться забруднити своє ошатне вбрання, — озвався тато-гном. — Нечасто його побачиш у такому одязі.

— Глянь, он повертається з вокзалу господар, а з ним у санях — купа родичів з міста, — мовила Полка. — Мабуть, скоро діти принесуть коням у стайню різдвяну вечерю.

— Атож, а тоді, певно, ще й для гнома захочуть виставити на ганок різдвяну рисову кашу, — осміхнувся собі в бороду тато-гном.

— Вічно ти торочиш про ту кашу, — дорікнула йому Полка. — Подумаєш! У мамі теж вона виходить смачною.

— Може, й так, — згодився тато-гном. — Та заковика тут не лише в каші. Розумієш, люди виставляють за двері різдвяну кашу на знак поваги до гнома. Це означає, що вони вдячні йому за все, що він для них робить. Мовляв, вони хочуть жити з ним у злагоді. А лихий гном завдає людям немало біди. Коли ж до гнома не виявляють поваги, то він може й розізлитися. Отак, доню, цілий рік наснажуєш себе роботою...

— Хи-хи-хи, — не втрималася Полка. — Наснажуєш себе роботою? Може, «виснажуєш себе роботою»?

Тато-гном намагався вдати, який він поважний, та марно.

— Ехе-хе, треба було б тебе добряче присоромити за те, що насміхаєшся зі свого старенького татуса, — зітхнув він. — Але сьогодні нема часу на всілякі нісенітниці. — І він схопив доньку за руки й закружляв із нею по горищу. — Бо нині Святвечір, тож і нам потрібно вже сідати до різдвяної вечері...

— Так! — вигукнула Полка. — А ПОТІМ підемо дивитися на різдвяного гнома!

— Тааак! — передражнив її тато-гном. — А ПОТІМ заберемо різдвяну кашу!

Гноми жили на горищі, де лежало сіно, за дверима, про які лише вони знали. Зовні ніхто не міг би й подумати, що за цією стіною хтось мешкає. А коли б хто зайшов у двері, то побачив би напрочуд простору кімнату, де було вдосталь місця для родини гномів.

Гномиха саме накривала святковий стіл, а Пулко стояв біля здорового казана, що висів над вогнем, і щось помішував. Він був уже великий, скоро йому мало виповнитися одинадцять років. То було почесне доручення, адже різдвяна вечеря вважалася найурочистішою трапезою в році.

Гноми не споживають м'яса, тож у них нема різдвяної шинки. Зате вони варять суп зі всіляких трав, ягід та грибів, назбираних упродовж року, починаючи з перших пуп'янків підбілу й завершуючи останнім примерзлим опеньком. Хліб вони печуть із чотирьох видів злаків, а свіже пиво в них просто фантастичне! Що молодший гном, то воно для нього м'якіше й солодше, а що

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.